

Kobariška zgodovinska pot

Začetek izleta je bil dokaj nenavaden, saj smo na avtobusni postaji pri Mercator centru »pozabili« pet pohodnikov. Hoteli smo pridobiti nekaj minut, a smo jih zaradi vračanja po njih več izgubili. Tudi na Veliki Loki ni šlo brez zapletov. Končno smo bili vsi zbrani.

Šest let je minilo, kar sem prvič šla na izlet s Pohodniško skupino UTŽO Trebnje. Takrat sem za »nagrado« dobila, da opišem pot, vtise in počutje na pohodu.

Za hojo po čudovitih zgodovinskih, kulturnih in naravnih spomenikih, ki jih lepo povezuje Kobariška zgodovinska pot, sem si spet zaslužila to »nagrado«.

Po adrenalinski cesti, kjer so na najmanj desetih semaforiziranih odsekih rili, kopali in iskali »zlato«, smo se mimo Logatca, Idrije in Mosta na Soči prebili do Tolmina. Pretegnili smo si otrple noge ter se po nujnih potrebah in kavici odpeljali do Kobarida.

Spustili smo se do **Napoleonovega mosta**, od koder je bil izjemen pogled na turkizno Sočo. Prevozili smo most in se pri kampu Koren izkrcali iz avtobusa.

Našo »učno pot« smo začeli po prijetni makadamski poti (zaprti za promet). Preko travnika smo prišli do Soče in do označenega razcepa poti: lahko bi nadaljevali naprej ob Soči, mi smo zavili desno navzgor in si sproti ogledali še **ostanke italijanskih kavern in položajev iz 1. svetovne vojne**. Celoten hrib je preluknjan z rovi, ki so služili za skladišča, zaklonišča in prenočišča. Obe poti sta se kasneje zopet združili. Po široki poti smo nato prišli do mostu, ki precej zakriva slap Mali Kozjak. Za mostom se je pot zožila in postopoma smo se približali strugi potoka, ki jo obdajajo vse višje stene. Po slikoviti poti preko lesenih mostičkov smo kmalu prišli povsem pred čudoviti slap **Veliki Kozjak**.

Od slapu smo se vrnili nazaj do Soče, kjer smo pogumno prečili gugajočo se visečo brv. Vzpeli smo se po stopnicah, ki so vodile v gozd. Tudi tu je potekala italijanska obrambna črta in deloma smo se sprehajali **skozi strelne jarke**. Višje smo prečkali glavno cesto 'Kobarid-Bovec' in nadaljevali po strmih betonskih stopnicah proti **Tonocovem gradu**. Po prijetnem sprehodu, ki nas je kar precej ogrel, smo dosegli vrh griča z ostanki te poznoantične utrdbe. Odprl se nam je lep pogled na Kobarid in Kolovrat ter na začetek naše poti.

Od gradu smo sledili poti miru vse do velike **italijanske kostnice s cerkvijo Sv. Antona** - opomin, spomin in počivališče več kot 7000 italijanskih vojakov. Fotografirali smo se za spomin in pohiteli do **Kobariškega muzeja**, ki smo si ga ogledali in spoznali prizorišče srditih bojev med italijansko in avstro-ogrsko vojsko. Na 90-kilometrski fronti se je v dobrih dveh letih zvrstilo 12 soških bitk, kjer je življenje izgubilo preko 300.000 vojakov različnih narodnosti. Kako nesmiselna je bila vojna.

Okrepčilo po napornem dopoldnevu smo si privoščili v puntarskem mestu Tolmin. Pot domov nas je vodila mimo Nove Gorice. Bila je veliko bolj tekoča, predvsem pa brez semaforjev in zastojev.

Še eno šolsko leto je za nami. Če se ozrem nazaj, bi težko rekla, kateri izlet je bil lepši. Vsak po svoje je bil zanimiv, poučen, predvsem pa nam je krepil telo in duha. Se vidimo v naslednjem šolskem letu.

Milojka